

Ola Otnes

En fantastisk evne til å bli den han skal være

Kommentar

ove.mellingen@ta.no

Jeg satt der i benkeradene på Teater Ibsen torsdag kveld. Denne gangen var det premiere på «Den gylne drage». Men det var egentlig ikke derfor jeg var der. Jeg var der for å se Ola Otnes i hans avskjedsforestilling.

OLA ER en fabelaktig skuespiller. Han er en fantastisk skuespiller. Og i løpet av stykket må jeg innrømme jeg tenkte på hvor mye rart de må finne seg i, hvor mye rart de må gjøre, disse skuespillerne våre. Jeg innrømmer at jeg ikke helt hadde sansen for «Den gylne drage». Det var et viktig budskap gjemt mellom mye absurd form og de nådde ikke helt meg med det hele. Men det er nå så. Det kan absolutt være min feil, like mye som stykkets. Men samtidig så jeg også fem skuespillere som leverte godt håndverk, de leverte skuespill av format.

OLA FYLTE 67 år nå i september. Han kom til verden i Rendalen i 1951. Han var mange år på Den Nationale Scene i Bergen og han har altså vært fast ansatt skuespiller på Teater Ibsen siden DDR, var det de var, og fortsatt eksisterte. Han har vært der siden 1989. I nesten 30 år har Ola gledet folk i Telemark og Vestfold, med sin scenekunst.

I TILLEGG har han vært hjertelig til stede på mange andre produksjoner, i filmer, lydspill og annet. Han er en av dem som ofte har mindre roller, han er en av dem som ofte har mindre roller som blir store på grunn av hans fantastiske evne til å bli den han skal være. Vi andre prøver jo å være den vi er, men skuespillere må være så mye mer enn det. Og Ola er det til de grader.

JEG HAR sett ham i alt fra påkostede svære oppsetninger til små informasjonsfilmer. Han er alltid troverdig. Han er alltid god. Han er skuespiller fra begynnelse til slutt.

Dessuten er han en likandes kar. Han er blid, imøtekommende og alltid artig å treffe.

JEG STØTER på ham her og der i Telemark. Det kan være en opplesning på et aldershjem, det kan være på teateret, eller en liten stuntforestilling, i en eller annen sammenheng. Mitt inntrykk er at han nærmer seg store og små roller på samme måten. Med profesjonalitet. Ola leverer alltid.

I 1990 var han med i Roald Dahl-filmen «The Witches». Senere var han Kopernikus i «Sofies Verden». I Elling var han Hauger, mens han var en streng Amtmann Harris i Kautokeino-opprøret. Han har vært politimester Bastian i Karde-momme by i Kristiansand og vært med på å virkeliggjøre Anne-Cath Vestlys nydelige historier om Knerten som lensmann.

SÅ HAN har altså vært amtmann, politimester og lensmann. Og da skulle det jo bare mangle at han også har vært prest. Det var i Hotel Cæsar. Jeg antar selv folk med Olas kvaliteter påtar seg noen «bread and butter»-oppgaver.

I DET gode stykket om Arnold Juklerød opplevde jeg noe helt spesielt med Ola Otnes sin framstilling av rollen. Han endret på rollen i løpet av tiden teatersuksessen ble spilt. Han fikk tilbakemeldinger fra folk som kjente Juklerød godt og var i samme familie. Og Ola justerte rollen sin, la om litt. Du skal være sterk og dyktig i det du holder på med, for å være ydmyk nok til å gjøre en slik endring. Og det var altså Otnes.

DER HAN har gjort mest inntrykk på meg er forresten i en helt annen sammenheng. Og det er ikke den store rollen som Byggmester Solness jeg skal dra fram nå. Det er rollen som psykisk mishandlet mann i en reklamefilm for den nasjonale veiviser ved vold og overgrep, dinutvei.no.

JEG HAR knapt sett noen klarer på få sekunder, å synliggjøre menneskelig smerte, mellommenneskelig lidelse, bedre enn han gjorde i en reklamefilm der. Som glad mann på byen med gode venner, som samtidig gjemmer en tung hemmelighet, som lever sammen med et troll av et menneske. Ola Otnes leverer et bitte lite stykke aldeles glitrende skuespill, som i alle fall har brent seg inn i min bevissthet. Sterkt, troverdig og til ettertanke. Om du går inn på ta.no så kan du se filmklippet på nettet.

AT OLA var med i kultfilmen «Lasse & Geir» fra 1976 hører liksom med. For han har «alltid» vært her.

I TILLEGG har du ganske sikkert støtt på hans stødige stemme på lydbøker som «En god sak» av Jan Mehlum, Jon Michelets «Den frosne kvinnen», MacLean-klassikeren «Kanonene på Navarone», «Gravlunden i Praha» av Umberto Eco, Mehlums «Madrugada», Stephen Kings «Dyrekirkegården», Henry James' «Tommeskruen» og flere samlinger med norsk novellekunst.

NÅ NÆRMER det seg slutten som aktiv skuespiller for denne kjempen på scenen. I alle fall på vårt teater her i Skien. Men jeg er sikker på at Ola vil la høre fra seg i mange år ennå og enda mer sikker er jeg på at han vil etterlate seg spor. Dette er en skuespiller som vil noe med sin livsgjerning.

Ha en god helg, Telemark!